No. 3072 Woensdag 19 Juli 1939 56ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt elke Woensdag en Zaterdag
Abonnementsprijs voor het gebiedsdeel
fl. 2.— per kwartaal bij vooruitbetaling.

Redactie: St. Elisabeth's Gasthuis Tel. 292
Administratie: St. Thomas-college Tel. 550
Uitgever: W. J. A. Donders.
Drukkerij van het Vicariaat.

Voor het Buitenland fl. 10.— per jaar
Afzonderlijke nummers fl. 0,10

DE JEUGD EN DE KERK

In de opvoeding is er eigenlijk één vraag, die in belangrijkheid niet gemakkelijk door andere overtroffen wordt. Het is deze vraag: „Hoe kweken wij het kerkelijk besef aan?" Wij zijn ervan overtuigd, dat de zo diep betreurde afval voor een niet gering deel te danken is aan een gemis van kerkelijk besef. Kerkelijk besef wil zeggen: dat wij de Kerk in ons eigen leven kunnen thuis brengen en weten hoe zij daarin past. En dat zullen wij nóóit kunnen, als wij het wezen van de Kerk niet verstaan en de betekenis van haar structuur in ons eigen leven en in het wereldleven ons ontgaat. Als dus de Kerk ons innerlijk vreemd blijft, een instituut, waaraan en waarin wij gehoorzamen, ja, zeker; maar alleen dáárom dat „onze zaligheid ervan afhangt". De betekenis der Kerk als Lichaam van Christus, als fundament van en correctief óp het culturele leven tèvens spreekt ons niet aan.

In de opvoeding moet het kerkelijk besef aangekweekt worden. De kinderen moeten de Kerk niet als een „Zondags ding" zien en zelfs niet als een ding, waarmede je elke morgen te maken hebt, terwijl dan de verdere betekenis van de Kerk in onbestemde, zwevende gevoelens zo'n beetje vastgehouden wordt.

De grootheid der Kerk in heel haar betekenis op alle levensterreinen moet in haar grondbeginselen reeds door de jeugd beseft worden. Zij moet niet alleen naar de Kerk gaan omdat anderen dat ook doen, maar reeds vroeg weten, waarvoor zij kiest. Waar geen kerkelijk besef is, daar ontstaat later de onverschillige houding, de uitgesproken, vaak geloochende overtuiging. Dergelijke mensen voelen zich later onbehagelijk, wanneer zij het met iemand niet eens zijn, en daarom vermijden zij deze eventualiteit liever geheel. Zij zijn bijv. bereid met de meerderheid van de coupé te grijnzen over zo'n mallen Heilsoldaat, maar even bereid om met de minderheid, wanneer die straks aan het woord komt, te erkennen, dat „er veel moois in het Heilsleger is"; van Amsterdam tot Amersfoort vallen zij hun reisgenoot bij, die beweert, dat fascisme moord is, en van Amersfoort tot Zwolle een nieuwen makker (de eerste is uitgestapt!) die van dat fascisme toch nog heel wat verwacht. Hun meest natuurlijke uitspraak is: ieder zijn eigen mening! Maar zij willen toch ook wel toegeven, dat men toch niet álle meningen dulden kan, — wanneer iemand dit maar met kracht beweert.

Hoeveel Katholieken zijn er niet, die een dergelijke „levenshouding" aannemen d.w.z. eigenlijk helemaal geen levenshouding aannemen. Over het algemeen staan de Katholieken er voor bekend, dat zij zelden of nooit vanuit hun beginsel redeneren. Bij de orthodoxe Protestanten is dat wel anders. Ge kunt met weinig kennis van zaken ze spoedig herkennen!

Daarmede willen wij niet zeggen dat een normaal ontwikkeld kerkelijk besef bij de Katholieken moet bewezen worden door een te pas of onpas er-bijslepen der godsdienstige beginselen. Maar daarmede wil wel gezegd zijn, dat een der machtigste factoren tegen de geloofsafval het kerkelijk besef is. De man, die ,als het hem in de Kerk niet bevalt (omdat hij al zoveel lelijks gezien heeft van die en die Roomsen, van dezen pastoor en genen kapelaan zelfs!) de Kerk uitloopt, toont even weinig besef van wat de Kerk is, als de man, die, naar de oude regel „ubi bene ibi patria", zich driemaal anders laat naturaliseren en nog pocht op zijn „cosmopolitisme" van wat een volk is, begrijpt. De mensen, die zo denken en zo doen, zijn losgeslagen van hun levensbodem, een gegeven grond, waarin en waaruit het leven is. Want de Kerk is de levensbodem.

Kerkelijk besef is niet alleen een kwestie van verworven overtuiging, maar zeker ook — en dat wel op de eerste plaats — een kwestie van opvoeding, godsdienstonderwijs, katechismus, liturgie: goed, maar ook een kijk geven op de betekenis der Kerk op heel het leven en haar onmisbaarheid voor [illegible] culturele leven. Werkelijk besef is méér dan de kennis der kerkelijke praktijken, méér dan de kennis der zedenleer, méér dan het kennen van de katechismus. Als wij namelijk gezegd hebben, dat de Kath. Kerk de ene ware Kerk is, dat zij door Christus gesticht is, dat zij de vereniging aller gedoopten is, die onder de gehoorzaamheid aan den Paus van Rome de ware leer van Christus belijden, dat de Apostelen en hun Opvolgers haar besturen en dat de Paus van Rome de plaatsbekleder van Christus is en de wettige opvolger van den H. Petrus; dat Christus die Kerk gesticht heeft om door haar alle mensen tot de eeuwige zaligheid te brengen; dat zij in de geloofs- en zedeleer onfeilbaar is door de bijstand van den H. Geest; dat die Kerk een zichtbare Kerk is met de uitwendige kentekenen van eenheid heiligheid, katholiciteit en apostoliciteit, dat zij tot het einde der wereld zal blijven bestaan: als wij dit alles gezegd hebben, en als de kinderen dit alles op hijn wijze „begrepen" hebben, dan hebben wij nog niet alles gezegd en het voornaamste hebben zij dan nog niet begrepen.

In dit alles kunnen zij nog op een afstand van de Kerk blijven en haar beschouwen als een grootheid die zo af en toe beslag legt op hun leven, soms net op een ogenblik, dat zij er menen „geen tijd" voor te hebben, maar zij zien dan de Kerk nog niet als een bodem waaruit hun leven ópgroeit. Zij kunnen tot het besef komen, dat er „buiten de Kerk geen zaligheid" is, niet omdat zij het zo inzien, maar omdat anderen, die zij vertrouwen, het zo inzien. Het is bij hen dan zuiver een geloven op gezag.

Dat is goed, natuurlijk. Het is evenwel niet voldoende.

Tot op zekere hoogte moeten zij de heilsbetekenis der Kerk inzien.

De Kerk moet niet een grootheid zijn, die slechts midden in hun eigen leven staat en waar zij per saldo wel niet om heen kunnen, maar waarmede zij zich óók niet méér behoeven te bemoeien dan strikt nodig is, omdat „de rest" van hun leven óók lukt en succesvol is buiten de stimulerende invloed der Kerk. Zij dienen óók in te zien, dat héél het leven, persoonlijk leven en wereldleven „in" en „buiten" de Kerk eerst dan vlot is en zijn doel bereikte als het groeit en zich voedt uit het organisch leven der Kerk.

Met andere woorden: kerkelijk besef aankweken wil op de eerste plaats zeggen, dat wij doen inzien, dat er tussen godsdienst en leven geen scheiding bestaat, dat zij feitelijk geen twee gebieden zijn en dat, waar zulk een scheiding vrij algemeen wèl wordt verondersteld, zij een structuur is, die in strijd is met de bedoelingen Gods.

Op de tweede plaats wil dat zeggen: dat het Godsrijk van Jezus „van huis uit de tendenz heeft wereldreligie te worden". Als de Kerk als Catholica immers de roeping en eigenschappen heeft om zich over de gehele aarde te verspreiden en de hele mensheid te omvatten, dan is het niet denkbaar, dat ook maar één menselijke verhouding buiten die leidende en corrigereden invloed der Kerk zou vallen. De jeugd mag vooral niet de indruk krijgen, dat de Kerk zich tevreden stelt met een klein hoekje geestelijk leven: cum libello in angello: in een hoekske met een boekske. Zij mag niet denken, dat de Kerk een instelling is, waarin je je „godsdienstplichten vervult" en die voor de rest geen betekenis heeft. Ik ben ervan overtuigd, dat vele jongeren de gedachte hebben, dat de Kerk zich alleen maar te bemoeien heeft met strikt godsdienstige zaken. En die gedachte kan in velerlei gevallen niet uitblijven. In hoeveel gezinnen wordt immers de betekenis der Kerk voor het sociale, het maatschappelijke leven, kortom voor alle vormen van persoonlijk en gemeenschappelijk leven niet ingezien, of, moeten wij sterker zeggen: ontkend? Hoe zou het anders mogelijk zijn, dat in hele landen zonder meer vrede wordt genomen met een bepaald aan de Kerk toegewezen terrein: n.l. het terrein van het geestelijk leven, losgedacht van alle andere levensgebieden? Die mogelijkheid zou niet aanwezig geweest zijn als van meet af die universele, indringende betekenis der Kerk begrepen was.

In die zin nu kwijnt het kerkelijk besef sterk. Vooral onder de jeugd. Een feit is, dat al zou men niet kunnen spreken van minder godsdienstigheid en al kan men zelfs wijzen op een verlevendigde belangstelling voor religieuse dingen, de scheiding tussen godsdienst en leven met de dag groter wordt, en zich in zekere landen reeds wist te stabiliseren, ook in het besef der gelovigen. Opvoerders hebben daarom de taak het kerkelijk besef te voeden, te verstevigen.

(„Verbum")

J. LAMMERTSE Lzn.

Geld en Huwelijksprocessen

Een der beruchte stokpaardjes, waarmede andersdenkenden menen de Kerk te kunnen aanvallen, zijn de huwelijksprocessen, welke bij de Pauselijke rechtbank, de H. Romeinse Rota behandeld worden.

In de loop van het vorige jaar hebben we de cijfers gegeven over 1937. In dat jaar waren er 52 eisen voor ongeldigheidsverklaring bij deze hoogste rechtbank aanhangig gemaakt. Daarvan was in slechts 14 gevallen de eis toegewezen, d.w.z. in 14 van de 52 gevallen sprak de rechtbank het oordeel uit: **„het staat uit de bewijzen vast, dat dit huwelijk ongeldig is".** Er was echter nog iets anders op te merken. Van deze 14 gevallen waren er 9, waarbij de betrokken persoon (de eisende partij) arm was en niet in staat de proceskosten te betalen; om reden waarvan hem dan ook door de rechtbank gratis een advocaat werd toegewezen ter verdediging van zijn zaak. Slechts in 5 van de veertien gevallen, die slaagden, betrof het personen, die wel de proceskosten konden betalen. Dat dit alle rijke mensen zijn geweest, is wel mogelijk. Echter niet waarschijnlijk. Om proceskosten te kunnen betalen, behoeft men niet rijk te zijn.

Het is aan Prof. L. Bender te Rome, zelf aande Rota verbonden, gebleken, dat sommigen met deze cijfers nog niet overtuigd waren, van de lichtvaardigheid hunner bewering, n.l. dat rijke mensen door hun geld en invloed gemakkelijk een ongeldigverklaring van hun huwelijk kunnen verkrijgen en dat rijken hierbij boven armen begunstigd waren.

Zij wilden nog meer; zij wilden ook opgave van de verhouding van het gehele aantal processen die op rijken betrekking hebben en van het gehele aantal van processen van armen en dan daarbij, hoeveel van elk dezer soorten slaagden hoeveel niet geslaagd waren. Dan zou pas zonneklaar blijken, dat er van begunstiging der rijken boven de armen geen sprake was...... Tenminste als de cijfers ook dan nog ten gunste van de rechtsbank spraken.

Prof Bender heeft zich bereid getoond, onlangs in de Maasbode ook deze cijfers te geven, maar omdat de Rota geen bewerkte statistische gegevens publiceert, moest hij ze zelf berekenen, aan de hand van de gepubliceerde lijst van uitspraken. Deze berekening is gemaakt nu dezer dagen de lijst der uitspraken over het jaar 1938 in het officiële Pauselijke blad (de Acta Apostolicae Sedis) verschenen is. De berekening is ten slotte niets anders dan een eenvoudige telling, welke iedereen na kan doen en welke dus iedereen kan controleren. Er is gebruik gemaakt niet van een oud willekeurig gekozen jaar, maar van de gegevens van het laatste jaar. Deze cijfers zijn buitengewoon interessant, al brengen zij een nieuwe bittere ontgoocheling voor de mensen, die zo gaarne zouden bewezen zien, dat de kerkelijke rechtbank een groep omkoopbare rechtsverkrachters is.

Er zijn door de Rota gedurende het jaar 1938 behandeld: 82 processen met eis van ongeldigverklaring van een huwelijk. Van deze 82 processen waren er 31, waarbij de eiser de proceskosten kon betalen; 41 waarvan de eiser wegens armoede dit niet kon. Van de 31 processen der betalenden zijn er 7 geëindigd met de uitspraak: het staat vast dat het huwelijk ongeldig is, terwijl van 24 de eis is afgewezen en dus het huwelijk niet ongeldig werd verklaard. Van de 41 processen der armen zijn er 19, die eindigden met een ongeldigverklaring, terwijl in 22 de eis werd afgewezen.

Dat betekent dus, let wel op lezer, dat bij processen, waarbij betalende mensen een proces begonnen om hun huwelijk ongeldig verklaard te krijgen, slechts 23% in het gelijk gesteld werden; dat bij processen der armen daarentegen 46% in het gelijk gesteld werden. Het percentage der armen die hun huwelijk ongeldig verklaard kregen, is dus precies tweemaal zo groot als dat der betalenden.

Deze cijfers wijzen met de grootst mogelijk evidentie uit, dat de praatjes en verdachtmakingen, dat de kerkelijke rechtbank de rijke mensen bij het nietigverklaren van huwelijken begunstigt, een **grove laster** is.

We vertrouwen, dat deze dingen zullen bijdragen om de eerlijke en fatsoenlijke mensen terug te houden om deze praatjes te geloven en ze verder te vertellen. Dat alle laster hiermede ten einde zal zijn, durven we nog niet voorspellen. Wie op dezelfde wijze tegen de Katholieke Kerk te werk gaat als de schrijver van het boek „Dr. Vlimmen" zal ook hier nog wel stof tot verdachtmaking vinden. Deze heer immers vermeldt in zijn boek een bericht, waarin de president van de Pauselijke Rota zich op cijfers als de eerstvermelde beroept om een protest te laten horen tegen het gelaster in kranten en gesprekken. Maar al spreken die cijfers ten gunste van de kerkelijke rechtspraak, hij weet het toch anders te draaien en maakt deze opmerking: „als de president van de Hoge Raad in Nederland aldus zou spreken, zou men toch gaan denken dat er iets niet in orde was." Tegen een dergelijke valse en ongelijke dingen gelijkstellende en aldus misleidende methode helpt geen enkel bewijs, hoe sterk ook. En dan zijn er nog veel mensen, die in dit boek vertrouwen hebben gesteld en die gemeend hebben in geweten vrij uit te gaan als zij, op grond van zulke valse aantijgingen geloven en verspreiden, wat de eer en goede naam van hoogstaande mensen ernstig benadeelt.

De Sultan van Marrocco, Z. M. Mohamed Ben Youssef bracht een bezoek aan Frankrijk.

De grote man in 'de huidige politiek

Reeds enkele weken geleden hebben we beloofd eens nader de aandacht te vestigen op de man, die de huidige Europese politiek wel geheel beheerst, n.l. de Engelse Minister Neville Chamberlain. Geen Engels staatsman heeft in vredestijd voor een moeilijker taak gestaan dan de tegenwoordige Eerste Minister; op geen Brits Premier heeft, sinds Lloyd George aan het hoofd van een oorlogskabinet stond, zulk een overweldigende verantwoordelijkheid gedrukt. En zeker is sinds de oorlog nimmer in twee jaren tijd zóveel gebeurd, in Engeland en in Europa, als in de thans verstreken periode van Chamberlain's Eerste Ministerschap.

In tegenstelling tot Baldwin, maar in overeenstemming met Ramsay Mac Donald, nam Chamberlain onmiddelijk en daadwerkelijk de opperste leiding der buitenlandse zaken op zich, maar terwijl dit bij Ramsay MacDonald ten gevolge had, dat hij het eigenlijke Eerste Ministerschap verwaarloosde, is Neville Chamberlain ten volle de leider van kabinet en regering gebleven. De wereld evenwel vereenzelvigt hem, en niet ten onrechte, geheel met de buitenlandse staatkunde.

In Maart evenwel deed zich een nieuwe crisis voor: Duitsland overweldigde Oostenrijk. Velen in Engeland beweerden, dat dit niet gebeurd zou zijn, indien Eden Foreign Secretary gebleven was. Meer dan een bewering is dit evenwel niet. Bijna onmiddellijk na Edens aftreden had Engeland opnieuw informele besprekingen aangeknoopt met Duitsland; de Oostenrijkse crisis had tot gevolg, dat officieel overleg voor onbepaalde tijd uitgesteld werd.

Van dat ogenblik af begon men aandacht te schenken aan het Tsjechische vraagstuk. Chamberlain was van mening, dat als dit eenmaal geregeld was, niets meer 'n toenadering tussen Engeland en Duitsland, en 'n viermogendheden-pact in de weg stond. Het grote gevaar dat dreigde, bestond hierin, dat, indien Duitsland het Sudetenland binnen drong, of dat gebied Hitler vroeg het te komen „bevrijden", Frankrijk Tsjecho-Slowakije te hulp zou moeten komen. In zijn eigen belang zou Engeland dan Frankrijk tegen Duitsland moeten bijstaan.

Heel de politiek van Chamberlain is er van Maart tot September 1939 op gericht geweest dit te vermijden. Deze amateur — want dat was hij op het gebied der buitenlandse staatkunde — voerde zijn plannen uit met een volmaakt meesterschap. Hij hernieuwde de „Entente Cordiale" met Frankrijk; deze werd tussen Daladier, Bonnet en Halifax beklonken bij het bezoek, dat de Britse Souvereinen in Juli aan Parijs brachten. Maar in ruil hiervoor verplichtte Frankrijk zich, wat Tsjecho-Slowakije aanging, de Britse leiding te volgen.

Eén ding stond bij Chamberlain vast: géén oorlog terwille van Tsjecho-Slowakije. Geen Britse belangen stonden daar op het spel. De vraag of zijn houding tegenover dat land op zichzelf verdedigbaar was, laten wij thans onbesproken; de zogenaamde Runciman-missie is in veler ogen verdacht gebleven; de voortdurende pressie, door Engeland op Praag uitgeoefend, maar vooral de Britse weigering om de Tsjechen zelf in de besprekingen te betrekken, wordt nog steeds beschouwd als een smaad en een ongeval voor de Britse staatkunde. Hoe men hierover ook oordelen moge, Chamberlain gaf, toen eenmaal de crisis ten top steeg, blijk van een vasthoudendheid en energie, welke zelfs de bewondering afdwongen van diegenen die hem laakten omdat hij niet naar hun oordeel toeliet dat Hitler te München de vrede dicteerde, om deze vervolgens naar naar zijn eigen inzichten uit te voeren.

Korte tijd werd Chamberlain verheerlijkt als de man, die „Peace with Honour" meegebracht had uit Duitsland, maar de derde periode, die liep tot 15 Maart, werd toch vooral gekenmerkt door een algehele ontgoocheling, en uit de uitslagen van tussentijdse verkiezingen bleek, dat de grote massa van het Engelse volk de politiek van München, of de „policy of appeasement" afkeurde.

Deze „pacificatie-periode" was voor Chamberlain een ongelukkige. De grote betekenis van München was, in zijn ogen, geweest, dat de vier mogendheden nader tot elkaar gebracht, dat de grondslagen voor Engels-Duitse toenadering gelegd waren, en dat eindelijk het pact van Rome in werking kon treden.

Maar geleidelijk zag men heel die vredespolitiek, waarvoor Chamberlain sinds 27 Mei 1937 uit alle macht gewerkt had, ineenzakken. Chamberlain had gebouwd, maar zonder zich te bekommeren om de hechtheid der fundamenten.

In October scheen het nog alsof hij niet alleen Engeland en Duitsland, maar ook Frankrijk en Italië tot elkaar gebracht had. München scheen — afgezien van de behandeling van Tsjecho-Slowakije — de zegepraal te worden van Chamberlain's vredespogingen. Maar in November en December, toen de Eerste Minister nog steeds zwoer bij de „geest van München", wist men te Londen, dat ook hij moedeloos begon te worden.

Men wist bovendien iets anders, en wel, dat niet meer Chamberlain, doch Lord Halifax de leiding der buitenlandse politiek in handen had. En Lord Halifax, die een langere ervaring en een veel betere kennis van Duitsland had dan Chamberlain, voorzag de gebeurtenissen van Maart, en wapende zich ertegen. Het was Lord Halifax, die, toen hij in Januari met Chamberlain Rome bezocht, als voorwaarde voor het afleggen van dit bezoek stelde, dat van te voren overleg gepleegd zou worden met Frankrijk. Het was Lord Halifax, die in Februari reeds toenadering zocht tot Rusland.

Kortom: de derde periode van Chamberlain is, met uitzondering van de eerste weken, de periode van Halifax geweest.

En deze ook is het die de periode „gemaakt" heeft: de periode van het „verzet tegen agressie". Lord Halifax is niet, gelijk tot September, slechts in naam, doch inderdaad, de Foreign Secretary.

Maar de opperste leiding is niettemin hecht in handen van Chamberlain gebleven. De grote besluiten betreffende de herbewapening en de conscriptie zijn de uitvloeisels van zijn politiek inzicht. Van de pacten met Polen, Roemenië, Griekenland is hij een even vurig voorstander geweest als Lord Halifax, maar er zijn alle redenen om aan te nemen, dat laatstgenoemde veel tegenstand van Chamberlain heeft moeten overwinnen met betrekking tot Rusland.

Dit is des te merkwaardiger, omdat Chamberlain op dit gebied ternauwernood een rol gespeeld had. Hij had de vijftig reeds achter zich, toen hij voor het eerst in het kabinet kwam, en zijn hele aanleg was veeleer administratief dan politiek. Hij was een schitterend minister van Gezondheid (het meest administratieve departement!) en een geducht kanselier van de schatkist; toen hij Eerste Minister werd, wist men van zijn aandeel in de buitenlandse politiek niets anders af, dan dat hij krachtig geijverd had voor opheffing van de anti-Italiaanse sancties, terwijl men uit de benoeming van Sir Neville Henderson tot ambassadeur te Berlijn, enkele maanden vóór Baldwin's aftreden, opmaakte dat Chamberlain een politiek van toenadering tot Duitsland wilde volgen.

De eerste periode van Chamberlain's buitenlandse politiek strekte zich uit over negen maanden. Zij ving aan met een rede in het Lagerhuis, waarin hij de beroemd geworden beeldspraak van de „lawine" bezigde, welke Europa dreigde te verpletteren, en waarin hij zijn verzoeningspolitiek inluidde met woorden die zeer vriendschappelijk waren ten opzichte van Duitsland, maar vooral van Italië.

De eerste periode werd gekenmerkt door enerzijds toenaderinspogingen tot Italië, anderzijds een voortdurende verscherping der Engels-Italiaanse betrekkingen.

Zij eindigde met het aftreden van Anthony Eden in Februari 1938.

Een vriendschappelijke briefwisseling tussen Chamberlain en Mussolini in de zomer van 1937 had maar een kortstondige ontspanning tussen de beide landen tengevolge. Met hernieuwde kracht hervatte Italië zijn anti-Britse agitatie in het Nabije Oosten; het tot zinken brengen van Britse schepen in de Middellandse zee, door duikboten, hetzij onder Italiaanse, hetzij onder Spaanse vlag, veroorzaakte een gevaarlijke crisis in de betrekkingen tussen Londen en Rome. Het was niet Chamberlain, doch Eden, die de stoot gaf tot de bijeenroeping van de tegen „zeeroverij" gerichte conferentie van Nyon, en men kreeg de indruk, dat de Eerste Minister met grote moeite ertoe bewogen werd zijn goedkeuring aan deze politiek te hechten.

Eden was in Duitsland reeds lang uit de gratie; veel feller evenwel brak de Italiaanse vijandschap tegen hem los. In Engeland vroegen velen zich af of hij nog werkelijk de steun had van den Eersten Minister.

Eden bleef het Volkenbondsstandpunt huldigen, en weigerde internationale besprekingen, gegrond op feitelijke erkenning van rechtsschennis door dictators. Hij verlangde dat Italië „blijken van goede trouw" zou geven, alvorens Engeland met dat land over een pact onderhandelde, dat erkenning van de verovering van Abessynië met zich zou brengen.

Chamberlain wilde de Volkenbond uitschakelen, en niet Genève, doch een conferentie tussen de vier grote mogendheden tot de grondslag ener Europese orde maken.

Vandaar dat hij in de troonrede van 1937 geen melding maakte van de Volkenbond; deze immers was door Hitler en Mussolini in de ban gedaan.

Het was duidelijk, dat Eden's positie onmogelijk werd. In 1937 werd Lord Halifax, de toenmalige Lord Privy Seal, onofficieel naar Berlijn gezonden om poolshoogte te nemen. Dit geschiedde buiten Eden om, terwijl deze zich te Brussel bevond.

De Halifax-missie liep uit op een verbijsterend fiasco. De berichten, die hij uit Duitsland meebracht, overtuigden Chamberlain ervan, dat de grootste moeilijkheden een vergelijk met dit land in de weg stonden. Kort na Halifax's terugkeer bezochten de Franse Premier en zijn minister van Buitenlandse Zaken Londen. Chamberlain had ingezien dat zijn pogingen, toenadering tot Italië en Duitsland tot stand te brengen, alleen dan ongevaarlijk waren, indien hij nauwer samenwerkte met Frankrijk.

Van Italiaanse zijde gaf men meer en meer blijk van de wens, „vrede" met Engeland te sluiten. Maar tevens gaf men te kennen, dat dit slechts mogelijk was, indien Eden aan kant gezet werd. Een week nadat dit in een officieel Italiaans blad „geëist" was, besloot Chamberlain onderhandelingen met Italië aan te knopen, zonder dat eerst voldaan werd aan de door Eden gestelde voorwaarden. De Foreign Secretary trad dus af, evenals de ondersecretaris, Lord Cranbourne.

De tweede periode loopt van Edens aftreden tot de conferentie van München. Chamberlain, verlost van den „principen-ruiter" Eden, scheen te zullen zegevieren nu Lord Halifax als Foreign Secretary meer de uitvoerder van zijn politiek dan de bestuurder van het Foreign Office was. Sir Robert Vansittart was reeds als permanent hoofd van het departement vervangen door Sir Alexander Cadogan, die te Rome en Berlijn beter aangeschreven stond. In eerstgenoemde stad werden onderhandelingen aangeknoopt, die reeds in April bekroond werden door het pact van Rome, dat echter eerst van kracht zou worden, nadat een bevredigende regeling gevonden was voor het Spaanse probleem.

Aldus had Chamberlain, door het toepassen van onprincipiële en amateuristische methodes, een groot succes behaald, en de pacificatie van Europa een goed eind naderbij gebracht, naar men meende.

Daarentegen heeft Chamberlain zelf meer dan iemand anders bijgedragen tot de zo kostbare toenadering tussen Londen en Washington.

Ziet men op de periode sinds Mei 1937 terug, dan moet men erkennen, dat van al wat Chamberlain zich in 1937 voorstelde te doen, weinig verwezenlijkt is; dat tenslotte niet hij de gebeurtenissen geleid heeft, maar zich door de gebeurtenissen heeft laten leiden. Wat hij tot bijna elke prijs had willen vermijden, is gebeurd; twee groepen staan, tot de tanden gewapend, tegenover elkaar. Maar zijn mislukte poging is geweldiger geweest dan menige poging, die mocht slagen.

ALGEMEEN POLITIEK OVERZICHT

In een vorig overzicht hebben we al de verwachting uitgesproken dat Colijn in deze tweede opdracht tot de kabinetsformatie wel zou slagen. Niet dat we de verwachting hebben, dat Colijn zal komen met een kabinet, wat werkelijk een oplossing van de crisis geven zal.

Colijn, zoals met zijn zeventigste verjaardag is gezegd — we menen door zijn vriend oud-minister Oud — is ook in de politiek nog te veel soldaat gebleven en wart dan ook de knoop niet uit mekaar, maar slaat ze door.

Het is al meermalen bij Colijn als formateur gebleken, dat, zonder voldoende afspraken van te voren een kabinet gevormd wordt, wat dan ook spoedig valt of tot werkeloosheid gedoemd is. We hebben dit gehad met de formatie in 1925, toen er geen afspraak was over het gezantschap bij de Paus; we hebben het ook gehad bij het huidige kabinet dat twee jaren geleden is samengesteld zonder voldoende afspraak over de te volgen sociale politiek.

Een merkwaardige inllustratie van wat we hier schrijven, vonden we dezer dagen in ene uitlating van de Avondpost.

Dit blad schreef:

> „Kort nadat het kabinet (24 Juni 1937) was opgetreden, zei een der protestantse ministers ons: „Dat houden we toch geen vier jaar uit met de rooms-katholieken".
>
> Profetie.

Merkwaardig dat een minister met zulk een zekerheid toch een portefeuille aanvaardt en, meer nog, dat zulk een mentaliteit vanzelf de verhouding moet vertroebelen. Die mentaliteit brengt een vooringenomenheid mee, die men in een homogeen kabinet (en een kabinet moet homogeen zijn) niet mag aantreffen.

Uit de conferenties welke Colijn in de laatste dagen heeft gehad met de 5 niet-katholieke ministers uit het zittende kabinet en verder met de liberaal Lidt de Jeude en de Katholieken Prof. Barge en Staatsraad Kolen, maakt men op dat Colijn tot een extra parlementair kabinet wil komen in deze trant. Het staat vrij wel vast dat de R.K. Staatspartij niet aan de nieuwe regering zal deel nemen.

Maar wat dan? De R.K. Staatspartij zal niet haar eis laten varen om meer sociale politiek en in het bijzonder bestrijding van de werkeloosheid en eergisteren heeft het Nederl. Vakverbond, wat een is met de socialistische partij in een algemene vergadering een motie aangenomen, dat, wat het nieuwe ministerie ook zijn zal een krachtige werkeloosheid politiek voorop moet staan.

Colijn heeft een dergelijke politiek, even voor de uitgebroken crisis in de Kamer gesignaleerd als „financiële lichtzinnigheid", welke woorden natuurlijk al weer fijn door de liberalen zijn uitgebuit tegen de katholieken.

Maar even na dit woord van Colijn is er in Nederland een rapport verschenen van de vereniging voor „Waardevast geld" over de gewenste financiële politiek. Dit bestuur waarin knappe mensen zitten uit de wetenschappelijke wereld, de banken en het bedrijfsleven, komt in dit rapport tot conclusies welke diametraal staan tegenover die van Dr. Colijn en welke volgens den minister-president blijken moeten geven van verregaande lichtzinnigheid.

Na eerst uiteengezet en erkend te hebben, de buitengewoon benarde toestand onzer financiën, een benarde toestand, welke volgens deze deskundigen niet zozeer zit in de stijging der tekorten als wel in de gereduceerde koopkracht en zware vaste lasten werkt het rapport, drieërlei richtlijnen uit voor een nieuw financieel beleid.

Allereerst de weermachts-uitbreiding welke dienstbaar gemaakt moet worden aan ons economisch leven, verder een meer dynamisch financiële politiek, waarbij de overheid voor meer uitgaven dan tot nu toe; leningen aangaat, omdat het slechts voordelig kan zijn dat het braak liggend kapitaal in Nederland, in circulatie wordt gebracht. En ten derde wordt er op gewezen, dat ook onze monetaire politiek meer ingericht moet worden op de bevordering van onze nationale welvaart. Daarvoor bepleiten de samenstellers van het rapport, het beschikbaar stellen van een gedeelte van de goudvoorraad van de Ned. Bank. Het rapport beklemtoont tenslotte, dat er met het welslagen van de bepleite volkswelvaartspolitiek hoge cultuurwaarden, zoals onze volksvrijheden en sociale instellingen gemoeid zijn.

Voor de verdediging daarvan is het hierboven omschreven samenstel van maatregelen, aldus de rapporteurs, noodzakelijk.

Tot zover de korte inhoud van dit belangrijk rapport.

Hieruit blijkt toch wel, dat de gedachten welke ook momenteel in kath. kringen en daar heus niet alleen, gekoesterd worden als een mogelijkheid om uit het financiële slop te komen, niet zo dwaas zijn als de lib. en ant. rev. pers thans wel gelieft voor te stellen.

Alleen om de katholieken een hak te zetten, hopende op die wijze het Kabinet op brede basis terug te krijgen.

„We hebben een grote waardering voor de nationale figuur van Colijn; en wat ons vooral inneemt, dat is dat deze grote man, ondanks zijn roem en succes toch de fier belijdende christen-staatsman is gebleven en daardoor een beschamend voorbeeld is geworden voor velen, die, wanneer zij eenmaal op de maatschappelijke ladder, de treden van het succes bestegen hadden, het geloof hunner kinderjaren als een soort ballast over boord wierpen, omdat zij zich daarvoor schaamden.

Maar wij katholieken hadden gaarne gezien dat naast deze fiere christelijke belijdenis de heer Colijn ook op sociaal-economisch terrein, de christelijke liefdeleer beleden had, zoals een Talma dit deed en hij met Kuyper de leider was geweest, vooral van de kleine luiden, zoals Kuyper zich zelf eenmaal noemde. Maar helaas, Colijn, die anders dan een Kuyper en een Talma, zijn leven heeft gemaakt, dáár waar de zucht om millioenen winsten te maken de stem van het sociale geweten vaak onderdrukt, is daardoor waarschijnlijk ook tegenover het sociale vraagstuk anders komen te staan dan velen, vooral in kath. kringen, gaarne hadden gezien.

In de huldiging, welke Colijn dan ook met zijn 70ste verjaardag ten deel viel, en waarin zijn lof in verschillende toonaarden is bezongen, hebben we dan ook deze eretitel van Kuyper en Talma niet kunnen terugvinden.

En het meest tekenend is wel, dat de heer Smeenk, die de figuur van Dr. Colijn als sociaal werker moest belichten in een kolom van de 600 kolommen druks op ander terrein aan den jubilaris gewijd, zich van deze opdracht kwijten kon en zich dan ook beperkt, tot de eerste ministeriële periode van Dr. Colijn in het kabinet Heemskerk-Talma, dat regeerde van 1909 tot 1913, waarin Dr. Colijn toen minister van Oorlog was en zich uiteraard met het werk van Talma weinig zal hebben in gelaten. En de titel „man der kleine luiden" komt ook in het artikel van den heer Smeenk niet voor.

Zeker, wij twijfelen er geen ogenblik aan, dat Dr. Colijn er niet eerlijk van overtuigd is, dat de politiek die hij voert, op de duur ook het meest in het belang is van den kleinen man. Maar deze visie, die de meeste sociaal voelenden moeilijk kunnen onderschrijven, is o.i. het gevolg van het milieu, waar in de heer Colijn zijn leven gesleten heeft, n.l. de kringen van het groot-kapitalisme. Zo is hij, in eerlijke overtuiging, de zaken anders gaan zien, dan, naar onze overtuiging ook een Kuyper en een Talma ze zagen, waarvan het droeve gevolg is, dat de vroeger zo vruchtbare rechtse samenwerking in deze tijd zo moeilijk is geworden en momenteel de ontbinding nabij is.

Maar met dit al hebben we in Nederland de situatie gekregen, dat de Kath. Staatspartij politiek machteloos gemaakt is.

Een positie welke de lib. Avondpost dezer dagen als volgt nog formuleerde: „de staatkundige situatie in ons land is zodanig, dat de katholieken voor Colijn hebben te bukken, ondanks het feit van hun 31 Kamerleden."

Terwijl het lib. Vaderland deze positie als volgt formuleerde. De Katholieken hebben te doen wat Colijn wil of het loopt mis.

Maar wat is het gevolg: dat er in de Katholieke gedachte zoals deze in de Katholieke pers tot uiting komt een opvallende wending te bespeuren is.

Reeds een jaar geleden pleitte Ons Noorden er voor om te breken met de politiek, waarbij de sociaal-democratie steeds in de oppositiehoek werd gedrukt en als aannemelijk voor een samenwerking in een kabinet werd afgewezen.

Het blad zag daarin toen de enige mogelijkheid om te breken met de huidige ban der kabinetsformaties, waarmee wij langzamerhand volkomen in een slop waren geraakt en waardoor vooral de kath. staatspartij voor een belangrijk deel politiek machteloos werd gemaakt.

Deze gedachte vond toen nog niet veel aanhang en sommigen meenden haar zelfs te kunnen bestrijden met een volkomen onjuiste voorstelling van zaken te geven n.l. dat O. N. een rooms-rood verbond voorstond.

Maar thans blijken meerdere katholieke bladen voor dit idee te gaan voelen. O.a. schrijven de bladen van de (katholieke) Neerlandia-pers:

„De katholieken behoeven o.i. niet afwijzend te staan tegenover de vorming van een Kabinet op zeer brede basis, waarin dan behalve katholieken en protestanten, ook sociaal democraten en vrijz. democraten, alsmede een verstandig liberaal met moderne sociale economische opvattingen — er zijn liberalen van die aard — zouden zitting nemen.

Door een eventuele medewerking van de sociaal democraten, die o.i. in een Kabinet van nationale concentratie niet kunnen ontbreken, zou dit Kabinet-op-brede-basis een ander Ministerie zijn dan het Kabinet, dat de liberale „Nw. Rotterdamse Courant", die al een paar jaar om een „brede" basis roept, voor ogen staat.

Bij de jongste wijziging der Dienstplichtwet, die zonder hoofdelijke stemming door de Tweede Kamer werd aangenomen, is reeds het overtuigend bewijs geleverd, dat ook de sociaaldemocraten de verdediging van het Rijk niet langer verwaarloosd willen zien. Van hun royale medewerking tot een doelmatige bestrijding der werkloosheid kan men wel bij voorbaat verzekerd zijn".

Deze bladen hopen dan verder ook, dat de S.D.A.P. van het ondemocratisch gedoe, dat over de vraag of sociaal democraten zitting mogen nemen in een Kabinet, een partijcongres moet beslissen, zodat deze soc. ministers zitten als mandatarissen van een partijcongres, zal afstappen. Inderdaad is dit gewenst, alleen reeds omdat wanneer bij een kabinetscrisis daarop het wachten zou zijn, men bijv. aan de beurs vrij spel zou geven door allerlei manupulaties een dergelijk kabinet bij voorbaat te doen mislukken.

Het is intussen niet alleen de Neerlandiapers, die thans wijst op de wenselijkheid van een samenwerking met sociaal democraten, ook andere kath. bladen pleiten nu in deze zin.

Of het mogelijk zal zijn ook andere partijen daartoe te vinden, want inderdaad van een zuiver rooms-rood kabinet zal geen sprake kunnen zijn, zal moeten worden afgewacht.

Wanneer we intussen zien hoe in het rapport van de vereniging voor waardevast geld, waarin alle partijen, behalve ant. rev. zitting hebben, geheel andere richtlijnen voor een financieel beleid worden uitgestippeld, dan moet het toch voor de hand liggen, dat van deze personen ook medewerking kan worden verwacht, om dit plan in de practijk uit te voeren. En ook sociaal voelende liberalen zijn er wel. De vroegere lib. minister van Lidth de Jeude bijv. zou voor een dergelijk kabinet, ook met het oog op zijn sociaal program, zeker in aanmerking komen.

Van het buitenland is verder niet veel nieuws te vermelden. De uitzetting van vreemdelingen uit Italiaans Tyrol, is door de Duitse regering uiterlijk zonder enige ractie ontvangen.

„Uiterlijk", schrijven we. Maar de Duitsers zelf in Italiaans Tyrol gaan het meest te keer van alle uitgezette vreemdelingen en hebben eenvoudig gezegd, niet te zullen gaan.

Zwitserland is nog in onderhandeling en de andere landen schijnen zich bij het feit te hebben neergelegd.

Volgens berichten zou de oorzaak liggen in grote militaire voorbereidingen aan de Brenner, maar dan vragen we, tegen wie? Daar Italië aldaar alleen met Duitsland in conflict kan komen.

Graaf Ciano is teruggekeerd van Spanje. In hoever hij er in geslaagd is, Spanje aan de as te binden?

Nog steeds zijn er besprekingen gaande tussen Engeland en Japan om Tientsin, en ook zijn de besprekingen weer begonnen om Rusland in het nonagressiepact te betrekken.

Naar boven!

Heeft het leven
U gegeven
Alles wat gij had verwacht?
Waar gij hoopte op licht en duister,
Grimde u daar niet vaak het duister
Van een tastbaar donk're nacht?

Als gij entte
In de Lente,
Hoorde uw oor geen stormgerucht
Vaak uw twijg ten dode doemen?
Werden al uw knoppen bloemen?
Werden al uw bloemen vrucht?

Deed geen scheien
Vaak u schreien?
Waar gij dacht dat op uw baan
Steeds van vreugde uw blik zou stralen
Blonk u dáár niet menigmalen
In het glinsterend oog een traan?

Kind der smarte
Mensenharte
Peinzend wend u hemelwaart:
Slechts een tweede en beter leven
Kon der ziel verklaring geven
Van heur aanzijn hier op aard!

Het leven is een boek, dat de dwaas vluchtig doorbladert, maar de wijze aandachtig leest en herleest.

De zwakke beeft voor de openbare mening, de dwaas trotseert haar, de wijze beoordeelt, de bekwame bestuurt haar.

Sommige karakters zijn groot door hetgeen zij bereiken; andere, door hetgeen zij versmaden.

Eerst als men zijn kinderen wil opvoeden, ontdekt men, hoeveel er bij ons zelf nog ontbreekt.

Als het leven ten einde spoedt, dan ziet men dikwijls eerst in dat men gelukkig is geweest, zonder het te weten, en dat men zich ongelukkig heeft gewaand zonder het te zijn.

Bidden en werken
Maakt vromen en sterken.

UIT DE INTERNATIONALE PERS.

DS. LINGBEEK, ANTI-KATHOLIEK, MAAR OOK ANTI-PURITEIN.

In een necrologie gewijd aan den plotseling overleden predikant-politicus Ds. Lingbeek, citeert de N.R. Crt., een en ander uit een interview, dat De Tijd in 1933 met hem had. Wij ontlenen er het volgende aan, dat zijn karakter zo juist typeert.

„Ging uw liefde niet uit naar één grote Protestantse partij als tegenhanger van de Roomse invloed?"

„Natuurlijk, wat is er meer wenselijk dan eenheid. En dat behoefde werkelijk niet samen te gaan met een voor de Katholieken onrechtvaardige behandeling. Wij wensen het Protestants karakter der natie erkend, maar daarnaast de grootst mogelijke tolerantie."

„Wat zijn uw bezwaren tegen de samenwerking tussen Protestanten en Katholieken?"

„Het feit vooral, dat de A.R. en C. H. een Roomse politiek voeren, dat zij hun beginselen opofferden, terwijl Rome geen enkel principe heeft prijsgegeven. Een verschrikkelijk iets vooral vind ik de ontkerstening der lagere school. Dit is het werk der Katholieken. Met de liberalen hebben zij eerst de school „neutraal" gemaakt, haar van de godsdienst beroofd. Wat zij later in de strijd voor de gelijkstelling weer zouden veroveren, was voor hen slechts winst. Het Protestantisme heeft bij dit alles het verlies geleden. De Christelijke politiek, als die thans in ons land wordt gevoerd, is in feite Roomse politiek."

„Hoe had u het dan gewenst?"

„Groen van Prinsterer heeft gezegd: Men maakt geen volk bij de wet. Men moet het volk nemen, zoals het is. In de wet had dus vastgelegd moeten worden: Brabant en Limburg Rooms met een Roomse openbare school. Boven de Moerdijk de openbare school met de Bijbel. Daarnaast konden de Katholieken natuurlijk hun bijzondere scholen stichten.

Het volgende typeert hem al bijzonder:

„Wat scheidt uw richting van de Kersteniaanse?"

„Kersten predikt een stug, benauwend puritanisme, waar ik wars van ben. De Zondag dient voor de eredienst, maar niet om daarna de hele dag achter gesloten gordijnen met een zuur gezicht te mokken. Dat ontaardt in farizeïsme. En waarom zou men zich niet mogen vaccineren? Ik richt mij in deze naar Calvijn, die, al scheen hij uiterlijk, door de maagkwaal, welke hem teisterde, stug en teruggetrokken, in werkelijkheid vrij en ruim van opvatting was en allerlei zaken toeliet, die men thans wil verbieden. Zo is het toch ook bekend, dat Calvijn zich des Zondags na de eredienst soms heeft vermaakt met het balspel. Ook tegenover de Katholieken gaat Kersten veel verder. Liefst zou hij alle Roomse godsdienstoefeningen verbieden."

Aldus Ds. Lingbeek.

Deze laatste bijzonderheden zijn ook in onze dagen nog wel actueel.

PAUSELIJKE BREVE.

St. Franciscus van Assisië en H. Catharina v. Siena patronen van Italië.

„In de huidige moeilijke tijden"

In een pauselijke breve, waarin de uitroeping van St. Franciscus van Assisië en van de H. Catharina van Siëna tot patroon en patrones van Italië wordt aangekondigd, schrijft den H. Vader dat, daar de Goddelijke Voorzienigheid gewild heeft, dat de Stoel van St. Petrus in Italië werd gevestigd, hij op bijzondere wijze de geestelijke belangen van Italië wil bevorden.

In de nuidige moeilijke tijden, welke van alle kanten ook het volk van Italië treffen, is niets meer in overeenstemming met zijn herderlijke taak en ook met de genegenheid, welke Hij jegens zijn landgenoten koestert, dan het Hij hun hemelse voorsprekers bij God aanwijst als bewakers en verdedigers.

De H. Vader wijst er dan op, dat St. Franciscus van Assisië en de H. Catharina van Siëna, beiden Italianen, in een buitengewoon moeilijk tijdperk door grootse werken en de verheven deugden, welke zij toonden, veel goed hebben gedaan voor hun vaderland, hetwelk ook het vaderland is van den Opperherder. Derhalve heeft de H. Vader ook gevolg gegeven aan het verzoek der gelovigen deze beide heiligen uitgeroepen tot eerste patroons van Italië, wier feest elk jaar plechtig in Italië zal worden gevierd.

CURACAO.

GESLAAGD.

Te San Nicolaas, Aruba, zijn geslaagd als typiste:

Eug. Hassell, L. Hassell, S. Susana, M. Lievenoogen.

S.S. „VEENDAM".

De Curaçao Trading Co. deelt ons mede, dat dit schip op Donderdag 20 Juli a.s. te 6 uur v.m. aan de Prins Hendrik Werf zal arriveren en dezelfde dag te 6 uur n.m. wederom zal vertrekken naar La Guaira, St. Thomas en New York.

KANONNEN VOOR CURAÇAO.

Volgens La Cruz zullen van Holland ter verdediging van Curaçao 10 luchtafweerkanonnen worden verzonden en 5 voor Aruba.

LIJN NAAR ARUBA.

De Aluminium Line heeft een 14 daagse vaart geopend op Aruba via Curaçao en La Guayra.

CURAÇAOSE VOLKSKRANT.

Na een bestaan van 5 jaren heeft de Curaçaose Volkskrant zijn bestaan geëindigd.

Op 1 Maart was het dagblad in een weekblad veranderd.

NAAR BONAIRE.

Zaterdag vertrok naar Bonaire de Wel. Eerw. Pater J. Berlage als kapelaan op Kralendijk.

PENSIONAAT WELGELEGEN.

Naar men ons mededeelt, zal de jaarlijkse tentoonstelling van handwerken aldaar gehouden worden van af Zondag 23 Juli.

Belangstellenden kunnen deze bezichtigen van des morgens 9 — 12 en 's middags van 4 — 6.

Dinsdag 25 Juli zal de plechtige prijsuitdeling plaats hebben.

Deze plechtigheid zal echter privé plaats vinden des morgens.

Des middags om 6 uur zal voor genodigden de toneeltentoonstelling gegeven worden.

WELKOM.

Van Aruba kwam hier de Zeer Eerw. Pater Mart. Luyckx rector van het San Pedro hospitaal. Voor enkele dagen kwam hier de Zeer Eerw. Pater Holterman, pastoor van San Nicolaas.

CITATEN UIT DE PAASBOODSCHAP VAN Z.H. PIUS XII.

NAAR DE NIEUWE GEMENSCHAP.

Voor vrede en rechtvaardigheid.

Zoals het niet mogelijk is vrede te hebben zonder orde, zo kan er geen vrede zijn zonder rechtvaardigheid.

De rechtvaardigheid eist, dat de menselijke vrijheid en waardigheid geëerbiedigd worden en de rijkdommen billijk verdeeld.

(Z.H. Pius XII in Zijn toespraak van Eerste Paasdag.)

MAANDBLAD CURAÇAOSE LUCHTBESCHERMING.

Naar men ons mededeelt, zal binnen enige weken de eerste aflevering plaats vinden van het maandblad van de Curaçose Vereniging voor luchtbescherming.

MEELEVEN MET DE SPAANSE WERELD.

In het „Wilhelmus" staat een regel die we altijd maar hebben moeten zingen, zonder het goed te begrijpen: „De Koningh van Hispanje, heb ik altijd geëerd".

Later zagen we, dat die zin den prins van Oranje in de mond werd gelegd en hoorden we tevens, dat het nogal aan twijfel onderhevig was of dat wel zo echt waar was. Liefde voor Spanje is er nooit veel geweest in de Nederlanden en dit komt ook wel het meest, daar men Spanje alleen heeft leren kennen door middel van belasting-mensen „van de vijfde en de tiende penning" en van een bijeengeraapt groepje soldaten, die een 80 jaar lang de Nederlanden onveilig maakten. De Nederlanden kenden het Spanje van Philips II niet. Het is later niet veel beter geworden. Het is of er nog een oude haat is tegen dat verre Spanje. Hoe vervelend onsympathiek was de toon van die telegrammen over de Spaanse burgeroorlog in de Hollandse kranten. Duizende mensen zijn daar door de communisten gemarteld, maar daar trok men zich niets van aan. Wat een domme hatelijkheden aan het adres der „opstandelingen".

Men kent de Spaanse wereld niet in Holland, men staat, daar zo vreemd tegenover. Zelfs de Hollandse Katholieken, waren toch zo vreselijk voorzichtig om een oordeel uit te spreken, ja volgden de anderen zelfs.

Men beweert dat Curaçao een stuk is van de Spaanse wereld. Van de mensen die hier leefden, toen Curaçao Spaans was, dat is van 1499 tot 1634 werden er wel niet veel op het eiland gelaten en de Indianen die overbleven, verdwenen na 1700 ook onder de nieuwkomers, maar het is toch wel sterk dat de taal die hier ontstond, onder mensen, die niet uit Spanje kwamen een taal werd, waarvan de hoofdschotel Spaans is. Dus moet alléén daaruit al te bewijzen zijn, hoe sterk het contact was met de Spaanse wereld.

Zeker het is toe te geven, dat dat contact buitengewoon sterk is. Denken we maar even aan die talloze families van de kust die hier in het begin der vorige eeuw kwamen wonen. Zodat 'n geestelijke in 1873 schrijft dat het een absolute vereiste is hier voor die kringen naast het Papiaments ook het Spaans te kennen. Denken we maar even aan die emigratie, van hier uit naar Cuba, Venezuela, Panama, etc., en naar al die Spaanse landen. Het devotie leven is Spaans. Het Spaans is nog de taal voor feestspeeches. De Spaanse muziek en dans zijn het meest welkom. Er wordt veel Spaans gelezen. Tijdschriften, kranten o.a. Ahora, (maar dat heeft nog een andere bedoeling). Men spreekt het met groot gemak. Maar is hier ook dat meeleven geweest met Spanje zelf, in die afgelopen drie jaar, zoals men dat in geheel Zuid-Amerika, zo sterk zelfs dat men zegt, dat de States bang werden voor hun invloed?

Verschenen niet op Curaçao ook dag in dag uit gedichten in de kranten over Franco, over de martelaren van het Madre Patria? Zuid-Amerika heeft zich losgescheurd van Spanje in het begin der vorige eeuw, maar het leeft mee en er was nooit meer contact. Neen, dan Zuid-Amerika, de zusters stonden haar professie-ringen af om ze aan Franco te sturen, er werd gebeden dag in dag uit. Hoe was het medeleven op Curaçao, wat „een stuk zou zijn van de Spaanse wereld. Uitgezonderd in de zuiver Spaanse milieus, was er hier een beweging voor Spanje, was er 'n ontroering over de rampen, huilde men hier over het bloed, daar vergoten, stond men iets af voor de redding van het verre en geliefde Spanje? Neen.

Dus Curaçao is niet meer zo een echt stukie van de Spaanse wereld?

ALGEMEEN NEDERLANDSCH VERBOND

Groep Nederlandsche Antillen.

JEUGD-BIOSCOOPVOORSTELLING

Op Vrijdag 21 Juli a.s. in ROXY, aanvang 5 uur n.m.

In verband met het feit dat de afgetreden Penningmeester van het A. N. V. Groep Nederlandsche Antillen, de Heer C. HOLSTEIN, bij deze voorstelling afscheid zal nemen van de Curaçaosche jeugd, die zooveel prettige bioscoop middagen aan hem heeft te danken, wordt ieder verzocht op tijd in de zaal te zijn.

Vertooning der rolprenten

No.		
No. 1	Porky de worstelaar	(teekenfilm)
„ 2	Het verdwaalde poesje	(teekenfilm met Betty Boop)
„ 3	Een Amerikaansch hengelpartijtje.	
„ 4	Profilti Nieuws, o.a. Internationale Zwemwedstrijden. Voetbalwedstrijd België — Nederland.	
„ 5	Een reis langs de Donau	(kleurfilm)
„ 6	Poppey de Zeeman bezoekt een eethuis.	(teekenfilm)
„ 7	Profilti Nieuws, o.a. Z.K.H. Prins Bernhard bezoekt Zeeland. Tewaterlating van de „Prinses Beatrix". Palm-Paschen te Amsterdam en Utrecht.	
„ 8	De Jongensclub	(Klucht).

Toegangsprijzen

	Balcon	Beneden
voor kinderen	f 0.30.	0.15
voor volwassenen	„ 0.50.	„ 0.30.

PLECHTIGHEDEN IN HET HOF VAN JUSTITIE.

Gisteren vond in plechtige zitting van het Hof van Justitie de installatie plaats van Mr. H. Gijsen. De President van het Hof, Mr. Süthoff achtte het van groot belang, dat van nu af aan net Hof 5 leden telt. Spreker memoreerde het vele werk door plaatsvervangende leden verricht, en sprak tenslotte het vertrouwen uit, dat een prettige en nuttige samenwerking uit deze installatie zou mogen voortvloeien. Mr. Gijsen dankte voor de vriendelijke welkomstwoorden.

Vervolgens ging het Hof over tot beëdiging van Mr. J. J. A. Ellis als praktizijn. Na het afleggen der eed sprak Mr. Süthoff den nieuwen praktizijn met enkele woorden toe. Spreker deelde mede, dat de naam Ellis een wel zeer goede klank heeft in de Curaçaose juridische wereld. Een oom van Mr. J. J. A. Ellis is, immers meer dan 20 jaar eerst als lid, vervolgens als President aan het Hof verbonden geweest. Spreker hoopt, dat Mr. Ellis een even vooraanstaand lid der Curaçaose gemeenschap zal mogen worden.

Praktizijn Egon D. Baiz, bij afwezigheid van den Heer L. O. Lampe, als langst ingeschreven lid der balie het woord nemende, heet den Heer Ellis van harte welkom. Spreker wijst op de vele moeilijkheden aan het beroep verbonden, maar verzekert den Heer Ellis van de medewerking van de gehele balie en besluit met de hoop uit te spreken, dat Mr. Ellis geluk en bevrediging moge vinden in zijn nieuwe werkkring.

Mr. Ellis bedankte de sprekers in korte bewoordingen.

Naar wij vernemen heeft Mr. Ellis zich geassocieerd met Mr. H. A. Keuls, avocaat hier ter stede.

La Prensa.

NIEUWE WONINGEN.

Naar we vernemen, zal de C.P.I.M. binnen de meest korte tijd weer 100 nieuwe woningen bouwen.

WERELD IN VOGELVLUCHT.

Oud-president Benes van Tsjecho Slowakije is van plan zich voor goed in Londen te vestigen.

Op het Duitse s.s. Berlin, dat op een kruistocht was, had een ontploffing plaats, waarbij 15 personen werden gedood en 6 gewond.

NEDERLAND.

Overgenomen uit de Beurs & Nieuwsb.

Het Nederlandse 1600 Ton metende s.s. „Dora", dat echter onder Panamese vlag vaart, verliet Zaterdag de Amsterdamse haven met aan boord 400 Duitse refugees, waaronder verscheidenen, die op illegale wijze Holland waren binnen gekomen. De bestemming van het schip is geheim gehouden, alleen liet de kapitein uit, dat de reis „naar verre streken" zou gaan.

Het schip is gecharterd door het Hollandse comité voor Joodse vluchtelingen.

In de wedstrijden om de Nederlandse tennis kampioenschappen sloeg Teschmacher in straight sets van Swol en Karsten. De eindstrijd van de heren werd gewonnen door Hughan met —3, 7—5 en 6—4. In de dames enkel speelden de dames Couquerque — Kerckhoff 6—1 en 6—2. Het dubbel Hughan-van — Karsten Techmacher speelde 6—2, 6—2 en 6—4. De dames- en gemengd dubbelspelen werden wegens de regen uitgesteld.

Het eerste stadium van het petroleum onderzoek in Suriname is thans voltooid. De gegevens worden thans door de Standard Oil geverifieerd., hiervan zal afhangen of men met het geophysisch onderzoek zal voortgaan, en eventueel met de diepboringen. In afwachting hiervan zijn de veldwerkzaamheden voorlopig enige maanden opgeschort.

Naar het Alg. Handelsblad meldt, gaan in beurskringen geruchten dat België met enige leidende bankinstellingen in Nederland onderhandelen zou over een lening van twee milliard gulden.

Het departement van Binnenlandse Zaken heeft een rondschrijven gericht aan de verschillende departementen en daaronder ressorterende instellingen dat in verband met de te verwachten blijde gebeurtenis in het Prinselijk gezin de dag na de geboorte gevierd zal worden als een verjaardag van een lid van het Koninklijk Huis. Indien dit een Zondag is, dan wordt de viering naar Maandag verlegd.

Te Amsterdam vonden Zondag en Maandag uitvoerige besprekingen plaats van het hoofd-bestuur van het Nederlandse Vak Verbond. Men kwam tot de conclusie, dat hoe de uitslag van de huidige kabinets-crisis ook moge zijn, een krachtige werkeloosheidsbestrijding tot de primaire taak van het kabinet moest behoren.

Maandag had te Den Haag de langdurige besprekingen plaats van het demisionaire kabinet, welke besprekingen, in afwijking van de geldende gewoonte, thans plaats vonden in het ministerie van economische zaken. Na het vertrek van de andere ministers, bleven Dr. Colijn en Prof. Romme achter voor het houden van een langdurige bespreking. In de loop van de middag ontving Colijn nog Mr. Sluis, oud procureur-generaal van het gerechtshof te Leeuwarden.

Waarschijnlijk zal geen oplossing van de kabinetscrisis vóór Donderdag te verwachten zijn.

De zweefvliegers Nienhuis en Houwink bereikten in een tweepersoons zweeftoestel een hoogte van 2600 meter, hetgeen een Nederlands record betekent. De zweefvliegers zweefden van Ypenburg naar Schiphol.

'S LANDS RADIO- EN TELEFOONDIENST.

De Directeur van den Lands Radio- en Telefoondienst maakt bekend, dat telefoon nummer 1005 is vervallen op Maandag 17 Juli.

Een klein aantal telefoonaansluitingen is om redenen van technischen aard thans nog niet aangesloten aan de automatische centrale.

De automatisch aangesloten abonné's kunnen doorverbinding krijgen met deze groep door draaien van het cijfer 8.

Inlichtingen worden ten allen tijde verstrekt door den Inlichtingen Dienst, Telefoon nummer 02.

Eenige en Algemeene bekendmaking.

Wij maken onze stroomverbruikers er op attent, dat de stroomkwitanties over de maand JUNI zonder uitzondering voor of op 24 JULI betaald moeten worden.

Alle na deze datum niet betaalde Kwitanties zullen door ons worden geincasseerd, verhoogd met EEN GULDEN incassokosten.

Wij verzoeken onze verbruikers tijdig hun kwitanties te voldoen, ten einde ons niet te noodzaken tot afsluiting over te gaan.

ELECTRICITEITBEDRIJF.
CURAÇAO.

Te verwachten schepen over de maand Juli 1939.

19.	Duitsch	„Alemania"	Maracaibo	Maracaibo.
20.	Ned.	„Flevo"	Porlamar	?
20.	„	„Astrea"	Haiti	Aruba
20.	Fransch	„Cuba"	Pt. Colombia	Pt. Cabello.
20.	Ned.	„Veendam"	New-York	La Guaira
20.	Duitsch	„Caribia"	Pt. Cabello	Barranquilla
21.	Ned.	„Luna"	Maracaibo	Pto. Cabello
21.	„	„El Libertador"	La Guaira	Aruba-Maracaibo
21.	„	„Breda"	Cristobal	Liverpool
22.	„	„Bacchus"	Pt. Cabello	Maracaibo
22.	Fransch	„Oregon"	Le Havre	Pt. Colombia

VOORLOPIGE LIJST VAN VERWACHTE TOERISTEN-SCHEPEN.

VEENDAM	20 Juli	1939	8 a.m. — 6 p.m.
COLUMBUS	29 Juli	1939	
VEENDAM	3 Augustus	1939	8 a.m. — 6 p.m.
COLUMBUS	12 Augustus	1939	
DUC D'AUMALE	19 Augustus	1939	
COLUMBUS	27 Augustus	1939	
COLUMBUS	16 September	1939	
ROTTERDAM	17 September	1939	6 a.m. — 3 p.m.
COLUMBUS	30 September	1939	
ROTTERDAM	15 October	1939	6 a.m. — 3 p.m.
COLUMBUS	29 October	1939	
ROTTERDAM	29 October	1939	
COLUMBUS	3 December	1939	
NIEUW-AMSTERDAM	24 December	1939	Noon — 8 p.m.
KUNGSHOLM	11 Januari	1940	
STATENDAM	14 Januari	1940	6 a.m. — 1 p.m.
NIEUW-AMSTERDAM	15 Januari	1940	9 a.m. — 7 p.m.
VOLENDAM	26 Januari	1940	7 a.m. — 6 p.m.
BRITANNIC	30 Januari	1940	6 a.m. — Noon
STATENDAM	28 Januari	1940	6 a.m. — 1 p.m.
KUNGSHOLM	1 Februari	1940	
GEORGIC	5 Februari	1940	
STATENDAM	11 Februari	1940	6 a.m. — 5 p.m.
REX	14 Februari	1940	8 a.m. — 7 p.m.
VOLENDAM	19 Februari	1940	7 a.m. — 5 p.m.
BRITANNIC	20 Februari	1940	6 a.m. — Noon
KUNGSHOLM	22 Februari	1940	
GEORGIC	26 Februari	1940	
STATENDAM	3 Maart	1940	6 a.m. — 5 p.m.
VOLENDAM	11 Maart	1940	6 a.m. — 1 p.m.
BRITANNIC	12 Maart	1940	6 a.m. — Noon
GEORGIC	17 Maart	1940	
STATENDAM	25 Maart	1940	6 a.m. — 5 p.m.
STATENDAM	10 April	1940	6 a.m. — 1 p.m.
KUNGSHOLM	13 April	1940	

Wat wij het meest nodig hebben.

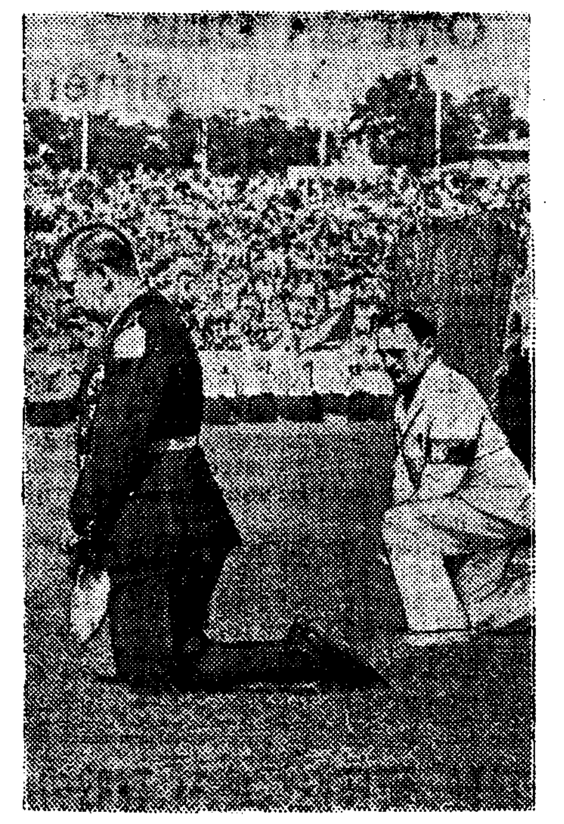
Mannen, die het eerlijk en oprecht menen; die uit overtuiging, uit een hoger beginsel voor de goede zaak werken; die niet werken om gezien en geprezen te worden; die het zware en lastige werk van de binnenkant voor hun rekening nemen; die voor hun werk niets, hoegenaamd niets verlangen, geen salaris, geen gratificatie, geen lidmaatschap van dit en geen voorzitterschap van dat; die heel hun leven door achter de schermen blijven; die ook nog trouw blijven, wanneer zij, om zo te zeggen, gearriveerd zijn; die, wanneer jonger krachten hun werk in de handen nemen, nog even enthousiast zijn, als toen ze begonnen; die geen enkel lintje en geen enkele decoratie krijgen; die heel hun leven door de gewone, hardwerkende arbeiders blijven voor de goede zaak.

Aan deze stille overtuigende werkers heeft iedere partij behoefte, ook de onze. Wat er ooit door een partij bereikt wordt, hebben we aan hen te danken.

Ik heb zo dikwijls reeds
mijn schreden moeten richten
Naar menig rijk paleis.
naar menig schamel huis.
Wat ik daar hoorde en zag
dat deed mij nederknielen
Bij mijn thuiskomst en
God danken voor mijn kruis.

Het keizerlijk paar van Annam, keizer Bao Dai en keizerin Nam Phong en hun twee kinderen, brengt zijn vacantie door in Europa.

Koning Karol knielt bij een religieuse plechtigheid in het sportparkt te Boekarest bij het begin van de Sportdag, een officiële feestdag.

De Italiaanse luchtvaart-generaal Valle, uitgenodigd door minister Goering, bij zijn aankomst in Duitsland. Achter generaal Valle ziet men de Duitse generaal Milch.

Enige leden van een grote Franse fietsclub passeren het grote beeld van Hercules in de Tuilleries.

HET MOEILIJKE LEVEN VAN DR. HENDRIK COLIJN.

„Vind nooit enig eerlijk werk te gering voor jezelf".

Bij de herdenking van Minister Colijn's 70ste verjaardag, lezen we in „De Tijd":

Het merkwaardige in het leven van dr. Colijn is wel de rust, waarmee het zich langs lijnen van geleidelijkheid heeft ontwikkeld.

Het is toch werkelijk een uitzonderlijke carrière: van boerenzoon tot ministerpresident, maar als men zijn levensloop nagaat, vindt men daar, oppervlakkig gezien, weinig buitengewoons in. Alles verloopt zo kalm, ja men zou haast zeggen: vanzelf, dat men zich eigenlijk in het geheel niet bewust wordt, met welk een bijzondere opgang men hier te doen heeft. Die kalmte, die rust is trouwens een typisch kenmerk van de gehele figuur van Colijn. Nergens, waar en wanneer dan ook, ziet men hem zich haasten. Wanneer hij spreekt, doet hij dat altijd beheerst en weloverwogen zonder de minste zweem van nervositeit. Dat kan onze waardering voor een leven als het onderhavige niet anders dan groter maken.

Colijn is geen man, die er in het leven gekomen is door bijzondere protectie; zijn ouders waren eenvoudige boerenmensen. Hij werd niet zó door bijzondere gelukkige omstandigheden begunstigd, dat men hem een onverdiend bevoorrecht Zondagskind of enkel maar geluksvogel mag noemen.

Colijn heeft zijn leven rustig, moeizaam, steen voor steen opgebouwd, waarbij zijn stelregel is geweest: „Vindt nooit enig eerlijk werk te gering voor jezelf." Daardoor heeft hij het gebracht tot de hoogst bereikbare plaats in onze maatschappij.

De twee en twintigste Juni 1869 werd het huwelijk van Antony Colijn en zijn achternichtje Anna Verkuil, in 1868 gesloten, gezegend door de geboorte van hun eersteling, Hendrikus.

Zijn eerste levensjaren brengt de jonge Hein door in het ouderlijk huis te Burgerveen. Daar zijn vader er alles aan gelegen is zijn zoon een christelijke opvoeding te geven, en daarvoor in de omtrek der ouderlijke woning geen voldoende gelegenheid bestaat, wordt deze naar zijn grootouders te Uitwijk gezonden, waar hij de school van meester Mooy kan bezoeken. Na de school te hebben doorlopen, wil Hendrik officier worden. „Dat nooit", zegt Vader Colijn. „Je wordt boer of schoolmeester, maar soldaat, dat nooit." De moeilijkheden beginnen dus al vroeg.

Maar Hendrik weet reeds dan van doorzetten, en inderdaad krijgt hij in 1886 van zijn ouders de vergunning als volontair bij het instructie-bataljon in Kampen in militaire dienst te treden. Al spoedig vertrekt hij als korporaal naar Bergen op Zoom en wordt daar onder-officier. Dan slaagt hij na twee jaren harde studie in 1888 voor het toelatingsexamen voor de regimentcursus, doet in 1890 met goed gevolk examen voor de hoofdcursus te Kampen, en wordt twee jaar later, dus op drie en twintigjarige leeftijd benoemd tot tweede luitenant bij het wapen der infanterie van het Ned. Ind. leger.

Het volgend jaar is voor hem zeer gewichtig. Op 18 Juli 1893 trouwt hij zijn nichtje Helena Groenenberg; twee maanden later voert het stoomschip „Bromo" hem en zijn jonge vrouw naar Ned. Oost-Indië. In zijn Indische loopbaan, eerst als militair, later als hooggeplaatst ambtenaar, blijkt duidelijk hoezeer hij doordrongen is van de waarheid, dat men geen moeilijkheden moet schromen, en men voor zichzelf geen arbeid te gering moet achten.

Aanvankelijk wordt hij ingedeeld te Ambarawa, maar al spoedig is het hem daar te rustig, en op zijn herhaald verzoek, krijgt hij toestemming mee te gaan met de Lombok-expeditie. Bij de bestorming van Tjakranegara weet hij zich reeds te onderscheiden, zodat hij de Militaire Willemsorde verwerft. Wederom op zijn verzoek wordt hij dan overgeplaatst naar Atjeh, het middelpunt der krijgsverrichtingen in die dagen, waar hij negen jaar blijft en zich op velerlei wijze grote verdiensten verwerft. Geen wonder is het dan ook, dat Generaal van Heutsz hem tot zijn adjudant uitverkiest.

In 1904 wordt zijn verblijf in Atjeh voor korte tijd onderbroken, daar hij Generaal van Heutsz op zijn reis naar het moederland in verband met diens op handen zijnde benoeming tot Gouverneur-Generaal vergezelt. Teruggekeerd in Indië verlaat hij in 1907 met de rang van majoor het leger, om als secretaris van het Gouvernement van Ned. Indië over te gaan in burgerlijke dienst.

Een telegram van dr. Abraham Kuyper: „Word Kamerlid", maakte een einde aan zijn Indische loopbaan. Voor het kiesdistrict Sneek wordt H. Colijn in 1909 gekozen tot lid der Tweede Kamer.

Ook dit eenvoudige lidmaatschap der Tweede Kamer is hem echter al gauw te gemakkelijk; hij zoekt het moeilijker en wordt in 1911 op een-en-veertigjarige leeftijd minister van Oorlog in het Ministerie-Heemskerk.

Van 1914 tot 1922 is H. Colijn dan werkzaam als directeur der Bataafse — later Koninklijke — Petroleum Maatschappij, waarvan de laatste vier jaren in Londen, als Managing Director der Asiatic Petroleum Maatschappij.

In April 1922 wordt Colijn geroepen om dr. Abraham Kuyper op te volgen als leider der Anti-Revolutionnaire Partij en tevens als hoofdredacteur van „De Standaard". Tezelfdertijd brengen de verkiezingen hem weer in de Tweede Kamer, echter slechts tot Augustus 1923, want dan aanvaardt hij als opvolger van minister De Geer, die af is getreden wegens een geschil met zijn ambtgenoten over de vlootpolitiek, de portefeuille van Financiën in het tweede Ministerie Ruys van Beerenbrouck. Hij komt te staan voor de moeilijke taak van het herstel van het financieel evenwicht in de Nederlandse Staatsfinanciën. Op de 15de Juli 1925 vormt hij vervolgens een ministerie, waarin hij wederom minister van Financiën is.

Tengevolge van een votum der Tweede Kamer over het voorstel-Kersten tot afschaffing van het gezantschap bij het Vaticaan, ontvalt aan het kabinet de steun van de R.K. Staatspartij en is het ministerie genoodzaakt reeds November 1925 zijn ontslag aan te bieden.

Acht jaar lang vaart dan het schip van Staat, zonder dat dr. Colijn tot de directe stuurlieden behoort, of liever zonder dat hij een ministerzetel bezet. Want actief deel aan het landsbestuur blijft hij inmiddels wel nemen. Eind 1926 ziet men hem weer in de Eerste Kamer. Ook het hoofdredacteurschap van „de Standaard" neemt hij opnieuw op zijn schouders.

In deze jaren valt het begin van zijn werkzaamheid op internationaal gebied, waardoor hij zich een wereldnaam zal verwerven. Dr. Colijn vertegenwoordigt de Nederlandse regering op internationale conferenties. Hij geeft leiding aan het economisch werk van de Volkenbond. Indië ziet hem in 1928 terug op een studiereis.

Maar het binnenlands bestuur blijft zijn aandachtige zorg vragen. In 1929 wordt hij tot Minister van Staat benoemd; de verkiezingen van dat jaar maken hem weer lid der Tweede Kamer; hij wordt aangewezen tot voorzitter van de Zuiderzeeraad.

Intussen volgt nog een benoeming van geheel andere aard en wel in 1930. In dat jaar wordt H. Colijn door den Senaat der Vrije Universiteit te Amsterdam tot doctor honoris causa gepromoveerd.

Het gaat intussen niet goed met ons land. Gezagsondermijnende invloeden spelen een steeds groter rol, en de groep om een „sterken man" wordt dringender.

Die „sterke man" komt in 1933 in den persoon van dr. H. Colijn, die dan het roer van het Staatsschip in handen neemt en houdt tot op heden.

Ontzaglijk veel werk is in deze periode door een man op een leeftijd, waarop de meeste anderen reeds met ere rusten, verzet. Naast zijn veelomvattend werk als voorzitter van de ministerraad in onze moeilijke tijd, heeft hij nog herhaaldelijk ad interim ministerportefeuilles waargenomen — momenteel weer van Financiën — en ons land vertegenwoordigd op economische wereldconferenties.

SPORT - RUBRIEK

Officiële Mededelingen
van
"De Curaçaose Voetbalbond".

COMPETITIE — PROGRAMMA.

MUNDO — NOBO.

23 Juli 1939: B-klasse	Jong Curaçao — Sparta (H. Nevel.)	*
30 Juli 1939: B-klasse	M.S.V. — Sparta (B. L. Dijk.)	*

RIO CANARIO.

23 Juli 1939: B-klasse	M.S.V. — Volcania (H. Rog)	*

SCHERPENHEUVEL.

30 Juli 1939: Res.A-klasse	Scherpenheuvel 2 — Hercules 2 (A. Ercol)	
30 Juli 1939: B-klasse	Atlantico — Willemstad (H. Rog)	*

WEDSTRIJD PROGRAMMA VOOR DE WILHELMINA BEKER EN TER VIERING HEUGLIJKE GEBEURTENIS IN ONS KONINKLIJK HUIS.

VOORWEDSTRIJDEN.
Mundo Nobo.

23 Juli 1939: Landenwedstrijden	Curaçao — Portugal (O. Corsica)
30 Juli 1939: Landenwedstrijden	Curaçao — Suriname (A. Jesurun)

Rio Canario

23 Juli 1939: Landenwedstrijden	Holland — Suriname (P. Tuin)
30 Juli 1939: Landenwedstrijden	Holland — Portugal (Oehlers)

De Elftal-Commissie heeft het volgende elftal samengesteld voor het Curaçaose Team

Vos (R.C.C.)

Davelaar (Feyen.) — Rosina (Scherp.)

H. Leers (J. H:) — Sentiago (J. H.) — E. Leonora (J.H.)

Pietersz (SUBT) — M. Hernandez (Feyen.) — Panneflek (R.C.C.) — E. Nahr (Scherp.) — Bernabela (Feyen.)

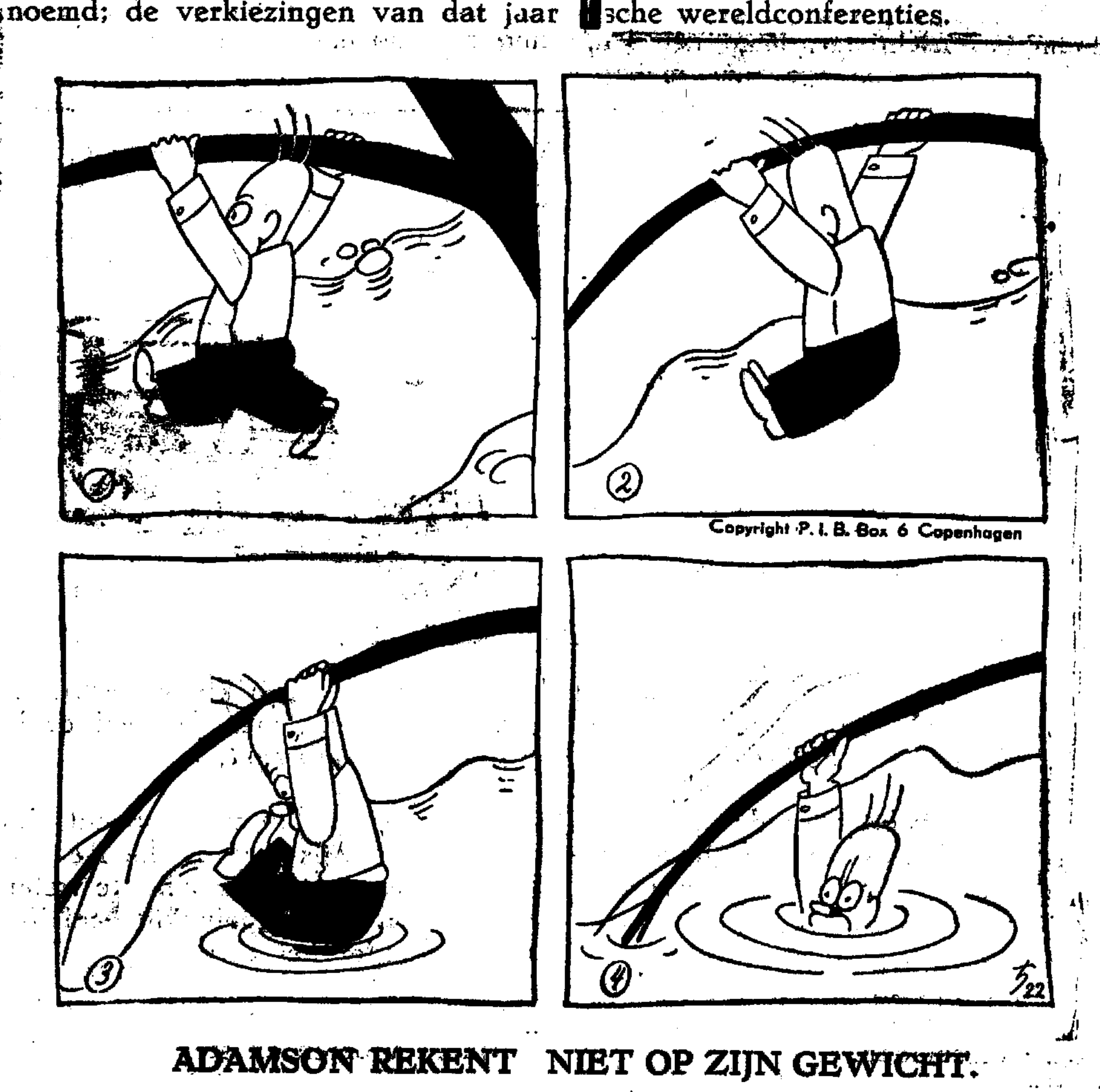
Reserves: Grovell (SUBT), Senior J. H.), Thode (Scherp.), Isidora (Volh.), Pardo (J.H.), J. Leonora (J.H.), Rondijk (Volh.).

De met % aangegeven wedstrijden beginnen om 9 uur v.m.
De met * aangegeven wedstrijden beginnen om 2.30 uur n.m. precies.
De andere wedstrijden beginnen om 4 uur n.m. precies.
DUUR VAN ALLE WEDSTRIJDEN 2 × 40 minuten.

De verenigingen worden aan het besluit van 30 Mei j.l. herinnerd. Ter voorkoming van onaangenaamheden, verzoeken wij U er rekening mede te houden dat alleen wijzigingen in het pogramma per groene kaart zullen worden bekend gemaakt.

De C.V.V. HILVERSUM heeft zich uit het C.V.B.-verband teruggetrokken.

HET BESTUUR.

ADAMSON REKENT NIET OP ZIJN GEWICHT.